A TEST KULTÚRÁJA,

Írta. POGÁNY PAULA.

A szépséget csak a művészetben keressük, az életben nem kultiváljuk. Lelkesedünk érte, de magunkban nem iparkodunk fejleszteni. Színházba járunk, gyönyörködünk a színészek graciózus mozdulataiban, élvezzük a hangjuk kifejező képességét és szépségét, hazamenet pedig oly hanyag testtartással vonszoljuk magunkat végig az utcákon és oly kellemetlen hangon és hanghordozással dicsérjük az imént élvezett előadás külső szépségeit és tökélyét, mintha ezek tőlünk távol álló, testünkre nézve teljesen elérhetetlen tulajdonságok volnának.

Elmegyünk Parisba, hogy lássuk és bámuljuk a milói Vénusz tökéletes testi szépségét, de fűzőt veszünk fel ez ünnepélyes alkalomra. A férfiak extázisba jönnek Apollo Belvedere láttára, de a nyakuknál magasabb és szűkebb gallérban jelennek meg.

Szűkmellű festők és szobrászok, kik a világ legszebb aktjait, az ókor és rennaissance tökéletes szépségeit látják és tanulmányozzák, kik anatómiával foglalkoznak, egy pillanatig sem gondolnak arra, hogy ők, vagyis a szépség és tökéletesség mesterei, mennyire ellentétben állanak mindezekkel.

Orvosaink, kik eltekintve a test szépségkövetelményeitől, annak egészségi feltételeit ismerik és terjesztésére hívatva vannak, úgy önmagukat, mint családjukat és pácienseiket az egészségnek és a test szépségének ártó szokások alól nem vonják ki. Erősen hangoztatják a fűzőviselés káros voltát, de hogy milyen teoretikus ez az aggodalmuk bizonyítja az, hogy úgy orvosnőink, mint

az orvosok családjának nőtagjai éppen úgy rontják egészségüket és szépségüket a fűzövel mint pácienseik óriási többsége. Beszélnek sok mozgásról, de senki sem mozog sokat. Sőt nagyon sok orvos ép úgy megköveteli családja nőtagjaitól az otthonülést, mint a fonó- és szövőkori erényektől duzzadó nyárspolgár.

Ha tehát művészeink, orvosaink és pedagógusaink önmaguk és környezetük testi szépsége és egészségi követelményeivel szemben a legnagyobb közönyt és felületességet tanúsítják, mi sem természetesebb, mint hogy a más irányú munkával lekötött egyének épen ezen felületesség hatása alatt nem jutnak annak tudatára, hogy erősebbek, egészségesebbek és munkabíróbbak lehetnének.

A férfiak erős testi vagy szellemi munka után romlott levegőjű kávéházakban, mulató helyeken pihenik ki a nap fáradalmait. A nők a családi tűzhely mellől egy-két órára kiszabadulva, magassarkú, szűk cipőkben, a legújabb „sikkes" francia, vagy „hygiénikus" angol fűzőbe szorítva, szűk és hosszú ruhákban, nehéz kalapokban „mozognak" a jó ízléssel és helyes szépségérzékkel bíró emberek őszinte kétségbeesésére.

Gyermeinket az iskola, az otthoni dresszúra elsenyveszti, a sok tanulás mellett nem jut idő arra, hogy a kellő testi nevelést érvényre juttassuk. Elraboljuk gyermekeinktől a testmozgásnak frissítő, boldogító közvetlen hatását és a fejlődést előnyösen befolyásoló eredményét. Leányainkat küldjük ugyan jégre, bálba, tenniszezni, vagy más divatos sportot űzni, de ez csak fűzőben, szoros ruhában történhetik.

Nem vagyunk szépek, nem vagyunk egészségesek. A szép arc még nem tudja feledtetni a kacsázó járást, az abnormis hájmennyiséget, vagy a fáradt, petyhüdt izmú, satnya testet. Nem vagyunk egészségesek, mert a legtermészetesebb mozgás elfojtása következtében még egy kis gyaloglás, aránylag egészen fiatal nőknél halálos fáradságot okoz, sőt gyakran komolyabb következményekkel jár. A leánynak illik otthon ülni, illik harisnyát foltozni, illik slingelni, festeni, kötni és bársonyt égetni. Nem illik pl. a tisztviselőnőnek napi 8-10 órai ülés után este egy kicsit sétálni, ellenben illik mindenféle foglalkozást űző nőnek hazarohanni, hogy otthon vagy folytassa az abbahagyott slingelést és bársonyégetést, vagy pedig újból neki álljon a munkának és segítsen háziasságának demonstrálására az otthoni teendők elvégzésében.

(Befejezése köv.)